

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐκδίδεται κάθε 1ην καὶ 16 ἑκάστου μηνός

— Ἰδρυτής — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθύνεται ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ καὶ Γ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθῆναι τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1942

ΤΟ ΑΝΕΜΟΠΤΕΡΟ

Τοῦ κ. Δ. ΔΟΥΡΑΚΗ

Πρώτην Διευθυντοῦ τῆς Πολιτικῆς Ἀεροπορίας

Ὁ μυθικός γυιὸς τοῦ Δαιδάλου, ὁ Ἴκαρος, ποῦ, ὅπως ξέρετε ἀπὸ τῆ μυθολογία, ξέφυγε ἀπὸ τὸν Κρητικὸ Λοβύρινθο πετώντας μὲ φτερά κολημένα στὸ κορμί του μὲ κερί, φτιαγμένα ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ ποῦ σιμώνοντας τὸν Ἥλιο, οἱ κερένιοι σύνδεσμοι ἔλυσαν καὶ ὁ ἀπρονόητος φτερωτὸς ἄνθρωπος ἔπεσε στὴν θάλασσαν μὲ τὰ φτερά τσακισμένα, ὁ Ἴκαρος, λοιπὸν, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος ἀνεμοπόρος, ἀφοῦ κατῶρθωσε νὰ πετάξῃ δίχως βοήθεια ἀπὸ μηχανικὴ δύναμη, ἀλλὰ μὲ ἀπλὰ τεχνητὰ φτερά καὶ μὲ τὴν ἀνυψωτικὴ βοήθεια τῶν ρευμάτων τοῦ ἀνέμου.

Ἡ ἀνεμοπορία ὡς σπορ χρονολογεῖται ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἡ ἐπιινόση τοῦ ἀνεμοπτέρου ἢ ἀνεμοπλάνου, ὅπως τὸ λένε ἄλλοι, δὲν εἶναι παρὰ πιστὴ ἀπομίμηση τοῦ πουλιοῦ, ποῦ τὸ βλέπετε ὄρες νὰ παραμένῃ μετέωρο καὶ ἀκίνητο στὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ κινή τὰ φτερά, παρὰ νὰ στηρίζεται στὰ «ἀνοδικὰ» ρεύματα, δηλαδὴ στὰ ρεύματα ποῦ χουν κατεῦθυνσιν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ διευθύνεται ἀπ' αὐτὰ πρὸς τὰ σημεία ποῦ θάθελε νὰ κατευθυνθῇ, χρησιμοποιοῦντας

μόνα τὴν οὐρὰ του ὡς τιμόνι.

Τὸ ἀνεμόπτερο ἢ ἀνεμοπλάνο εἶναι ξύλινο ἀπὸ κοντραπλακέ καὶ πολὺ ἀπλὸ στὴν κατασκευή. Τὸ σχῆμά του βέβαια εἶναι σχῆμα πραγματικοῦ ἀεροπλάνου. Τὰ φτερά του, τὰ τιμόνια του, ἢ οὐρά, ὅλα ἴδια.

Ἡ διαφορὰ του, ἴσως ἡ μόνη, ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη, εἶναι ὅτι δὲν ἔχει κινητῆρα, μηχανὴ δηλαδὴ καὶ ἔλικα (προπέλλα), ὅπως ἔχουν τὰ πραγματικὰ ἀεροπλάνα, ποῦ δίχως αὐτὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ κινηθοῦν καὶ ν' ἀνυψωθοῦν. Στὸ ἀνεμόπτερο τὴ μηχανικὴ αὐτὴ δύναμη ἀναπληρώνει ἡ δύναμη τοῦ ἀνέμου.

Τὰ ἀνεμόπτερα, ἀκριβῶς γιατί ἡ ἀνύψωσή τους εἶναι ἀδύνατη ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ὅπως τῶν πραγματικῶν ἀεροπλάνων, τὰ ἀφήνουν στὸ κενὸ ἀπὸ τὴν ἐπίπεδη ἐπιφάνεια κάποιου ψηλοῦ σημείου ἐνὸς λοφίσκου ἢ τὰ δένουν ἀπὸ ἔμπρὸς μ' ἓνα ἔλαστικό καλώδιο, τὸ τεντώνουν καὶ τὸ ἀνεμόπτερο ἐκτοξεύεται πρὸς τὰ μπροστὰ καὶ ἀνυψώνεται μόνο του. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς πετάξατε μὲ τὸ ἑλαφρὸ αὐτὸ ξύλινο πουλί, θὰ τὸ ξέρετε.

Τὰ πρῶτα ἀνεμόπτερα ἐπέταξαν ἔτσι

λίγες εκατοντάδες μέτρα και σε μικρό ύψος από τη γη κι' ύστερα από πέτογμα λίγων δευτερολέπτων προσγειώθηκαν όμαλά — όμαλά και με ασφάλεια στο έδαφος.

Σιγά· σιγά και με τον καιρό το πέταγμα διαρκούσε περισσότερο, το ύψος μεγάλωνε και το διάστημα γινόταν μεγαλύτερο.

Έτσι τα άνεμοπορικά ρεκόρ άρχισαν ν' ανεβαίνουν σ' άπιστευτους αριθμούς. Κι βλέπουμε τον Τούρκο άεροπόρο Μποζού με το σύντροφό του Γκελιτζ να πετάνε μ' ένα διθέσιο άνεμόπτερο επί 14 ώρες και 20', ξεπερνώντας το γερμανικό ρεκόρ που υπήρχε ως το Φεβρουάριο του 1938. Το Μάρτη του ίδιου έτους ο Γερμανός Κλίτζ, άρχιπλότος σχολής άνεμοπορίας, πέταξε άπάνω από θάλασσα, απ' τη Βρέμη ως το Σύλτ, δηλαδή μια άπόσταση 230 χιλιομέτρα. Ο Γάλλος Νεσλέ τον ίδιο μήνα έπραγατοποίησε πτήση 400 χιλιομέτρων κατ' ευθεία γραμμή και το Μάη του ίδιου έτους ο Λούντβιχ Χόφμαν πέταξε από το Βερολίνο ως το Τσεχικό Μπρονό επί επτά συνεχείς ώρες και σε άπόσταση 460 χιλιομέτρων. Στόν άνεμοπορικό άγώνα του Ρήνου έλαβον μέρος 50 μονοθέσια και 8 διθέσια άνεμόπτερα, όλα αυτά μέσα σε 14 ήμέρες — σε 14 μάλλον άπογεύματα — έκαμαν ούτε πολύ, ούτε λίγο, 76 χιλιάδες χιλιομέτρα πτήση και μείνανε στόν άέρα επί 2750 ώρες συνολικώς. Ένα μάλιστα απ' αυτά ανέβηκε 4 χιλιομέτρα άπάνω απ' το σημείο της άπογειώσεώς του, άλλα επί εκάλυψαν τα 700 χιλιομέτρα του περικυκλίου του Ρήνου· Βερολίνου· Ρήνου και το ένα διέτρεξε χωρίς σταθμό 332 χιλιομέτρα. Σημειώστε δε ότι ή 161 απ' αυτές της πτήσεις των 200 χιλιομέτρων και άνω έκτελεσθήκανε με σημείο άφίξεως προσδιορισμένο από πριν.

Θά σάς αναφέρω μερικά ακόμα ρεκόρ για να καταλάβετε πόσο πολύ προώδευσε το ώραίο αυτό σπόρ της νεότητος στις ευρωπαϊκές χώρες στα τελευταία χρόνια: Ο Ρώσος Λιακάροφ μ' ένα ακόμα επιβάτη έμεινε στόν άέρα 19 ώρες, άλλος Ρώσος, ο σηναγός Κρόσοφ, ανέβηκε σε ύψος 4550 μέτρων καταρρίπτοντας το

ρεκόρ των 4325 μέτρων του Γερμανού Ντίτιμαρ.

Ένα θαυμάσιο ρεκόρ, πολύ άνώτερο των προηγουμένων επέτυχε ο Γερμανός Ζήλερ, που ανέβηκε σε ύψος 8600 μέτρων άπάνω από το σημείο που άπογειώθηκε και έμεινε στόν άέρα επί 42 όλόκληρες ώρες.

Ένα άλλο επίσης περίεργο ρεκόρ, που δείχνει πόσο ένας επιδέξιός άνεμοπόρος μπορεί να χρησιμοποιήση κατά τον έπιφελέστερο τρόπο τα αυτά ρεύματα άέρος στην ίδια περιοχή είναι και το εξής:

Ο Γερμανός Huth, ένας από τους άρίστους άνεμοπόρους, πετώντας με διθέσιο άνεμόπτερο έφτασε από το Άμβούργο στο Άννόβερο και από κει, δίχως να προσγειωθεί, ξαναγύρισε στο σημείο άναχωρήσεως δια της αυτής όδοϋ. Έκαμε δηλαδή 260 χιλιομέτρα καταρρίπτοντας το ρεκόρ άποστάσεως μετ' έπιστροφής στο σημείο άναχωρήσεως, που ήσαν κάτοχοι ως τότε οι Ρώσοι Ναούμοφ και Καρνάτσεφ με 191 χιλιομέτρα.

Σπουδαίο επίσης άνεμοπορικό ρεκόρ είναι και των Γερμανών Μπακνέκερ και Ζάντερ, της παραμονής στόν άέρα διθεσίων άνεμοπτέρων. Αυτά άπεγειώθηκαν στις 9 Δεκεμβρίου 1938 στας 10 και 45' από το Ροσίτεν και μείνανε στόν άέρα ως τη μία μετά το μεσημέρι της 11ης Δεκεμβρίου, δηλαδή επί 50 ώρες και 15' λεπτά. Έννοείται ότι είχαν μαζί τους πρόχειρα τρόφιμα, άλλα κατέβηκαν πειασμένοι, γιατί ο καθάρης άέρας των 4 — 5000 χιλιομέτρων ύψους, τους είχε πολύ άνοιξει την όρεξη.

Άλλη αξιόλογη άνεμοπορική έπιτυχία είναι και του Άμερικανού Μπίλακ. Αυτός κατόρθωσε να πετάξη από τη μίαν άκρη της λίμνης Μίσιγκαμ ως την άλλη επί ευθείας γραμμής μήκους 90 χιλιομέτρων άπάνω από το νερό. Η πτήσις διήρκεσε 62 λεπτά της ώρας κι' ο άνεμοπόρος προσγειώθηκε όμαλότερα στην άλλη άκρη της μεγάλης λίμνης.

Δέν σάς κουράζω με περισσότερα παραδείγματα, που, αν είχαμε καιρό και χώρο στο αγαπητό μου «Ξεκίνημα της Νεότητος», θά μπορούσα κατά έκατοντάδες να σάς αναφέρω. Σας ανέφερα μονάχα τα σπουδαιότερα, τους πραγ-

ματικούς δηλαδή άνεμοπορικούς άθλους, για να σάς κάμω άνεπιληπτό πόση σοβαρότητα πειά είχε πάρει πρό του πολέμου ή άνεμοπορία διεθνώς και που σήμερα έχει τόσο ξεπεράσει τα όρια του άπλου σπόρ, ώστε να χρησιμοποιώνται μεγάλα άνεμόπτερα δέκα και δέκα πέντε θέσεων σε πολεμικές μεταφορές άνδρων και πολεμικού υλικού, ρυμουλκούμενα, τέσσαρα και πέντε και περισσότερα το ένα πίσω απ' τ' άλλο δεμένα με ειδικό καλώδιο, από ένα πραγματικό άεροπλάνο, άπαράλλα

χτα σαν τη μηχανή του σιδηροδρόμου και τα βαγόνια.

Στο επόμενο φύλλο του αγαπητού μου «Ξεκινήματος της Νεότητος», θά σάς μιλήσω για τη σημασία του άνεμοπτέρου ως όργάνου για την προετοιμασία, την προπαίδευση και τη διάπλαση της συνείδησης των νέων που τρέφουν το όνειρο να γείνουν μια μέρα άεροπόροι.

Δ. ΔΟΥΡΑΚΗΣ
Πρώην Διευθυντής
της Πολιτικής Άεροπορίας

ΟΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Είναι ένα έργον άπολύτως τολμηρόν το να θελήσω να όμιλήσω δια τον Παπαδιαμάντην. Είναι μεγάλος, πολύ μεγάλος. Από τους μεγαλυτέρους ασφαλώς που έγέννησε ή μικρή μας Έλλάδα κατά τους τελευταίους χρόνους.

Είναι πλάστης και δημιουργός εξαιρετικής τέχνης. Ο κόσμος που δημιουργεί εις τα διηγήματά του κινείται με τόση φυσικότητα με όση κινείται ή δυνατή ροή των μεγάλων ποταμών. Και ή νεώτερη μας φιλολογία επί έτη μακρά θά γονιμοποιείται από το δημιουργικόν ταλέντο του.

Αί λίγες γραμμές αυτές που χαράσσω δέν πρέπει να θεωρηθούν ως τίποτα άλλο παρά ως εκδήλωσις ευγνωμοσύνης πρός τον μεγάλο συγγραφέα δια την συγκίνησην που έδοκίμασα και δοκιμάζω όσες φορές φυλομετρῶ το άθάνατο έργον του. Θα ήτο άστέιον να έμφανισθῶ με φιλολογικές αξιώσεις και με την φιλοδοξίαν την έστω και ευγενικήν να προσθέσω και έγώ κάτι εις όσα έχουν γραφεί δια τον άθάνατο διηγηματογράφον μας. Θα κάμω άπλῶς μια άτονη σκιαγραφία με τον ίδιο σιβασμό με τον όποιον ο εύλαβικός προσκυνητής άνάβει: ένα φτωχό κεράκι έμπρός στην εικόνα των άγίων.

— Έπάνω ψηλά στη βορεινή θάλασσα των Σποράδων ο' ένα νησάκι εύμορφο, ο' ένα διαμάντι του ώραίου πελάγους μας, ο' ένα διαμάντι με τα πλαστικά βουνά και τον καθάριο του άέρα, που το κύμα της λεβεντοπνίχτρας θάλασσας

το χαϊδεύει, την Σκιάθο, πρωιτοείδε ο Παπαδιαμάντης το φῶς.

Το νησάκι αυτό υπήρξε ή ξεχωριστή του λατρεία και έγινε ο γοητευτικός άφηγητής της ώραίας και ήσυχης ζωής των αγαθών νησιωτών, που κινούνται σαν πνεύματα στη διήγησί του.

Ο Παπαδιαμάντης όπως το έέρουν όλοι έζησε μια φτωχική και στερημένη ζωή. Τίποτα καινούργιον δέν έχω να είπῶ σήμερα γι' αυτή. Έκείνος που θά καταιαστεί να κάνη κάποτε την έξοχην σκιαγραφία του μεγάλου μας τεχνήτη θά άναζητήση βέβαια να εύρη όλες τις λεπτομέρειες της βασανισμένης του ζωής, που θά φωτίσουν άκόμη περισσότερο το έργον του.

Εγώ απευθυνόμενος στο μικρό μας μαθητικό κύκλο, δέν έχω να πῶ τίποτα άλλο παρά τα δύο αυτά λόγια — «Παιδιά, διαβάζετε όσο μπορείτε περισσότερο τον μεγάλο μας συγγραφέα».

Η άνάγνωσις των διηγημάτων του είναι μια άληθινή μυσταγωγία. Κανείς δέν έξωγράφισεν με τόση ευγένεια την ώραίαν έλληνικήν φύσιν. Η γαλανή θάλασσα του Αιγαίου μας δέν έτραγουδήθηκε από κανένα με τόσην μουσικότητα, με όσην την τραγουδεί ο Παπαδιαμάντης μας εις το έργον του.

Το βαθύ θρησκευτικό αίσθημα του Έλληνος ποτέ δέν άποδόθηκε με τόσην συγκίνησην με όσην μάς την απέδωκε ο Παπαδιαμάντης. Τα πτωχικά έξωκκλη-

Μαθητικό Διηγηματάκι Τρισχαριτωμένο

ΤΟ ΣΚΑΣΙΑΡΧΕΙΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ακούστηκε η φωνή της Άγλαϊας στον διάδρομο, κι ύστερα η φωνή της Άσπασίας. Μία στιγμή, φτειάνω τα μαλλιά μου.

— Φτειάχνει τα μαλλιά της επανέλαβε μειδιών ο κ. Άριστοβουλίδης πρέπει να την άφισουμε να τελειώσει, δεν είναι έτσι Θεodώρα; Η κυρία Θεodώρα δεν άπνητση ούτε με νεύμα, ούτε με το στόμα της. Εκύτταζε στο βάθος του πιάτου της, και στη μέση έβλεπε ένα νερό ράγισμα.

Αν η περίστασις ήταν διαφορετική, ή Ασημίνα ή μόνη υπηρέτρια του σπιτιού, θα τραβούσε τών παθών της τόν τάραχον. Αλλά σήμερα δεν μπορούσε να γεννηθί ζητήμα παρά μόνο για την εξαφάνησι του Άριστείδη. Και η κυρία Άριστοβουλίδου, με την άπελπισία της, σκεπτόταν μήπως τόν σκότωσε κανένα αυτοκίνητο, μήπως τόν σκότωσε κανείς συμμαθητής του ή μήπως γκρεμίστηκε απ' το άέτωμα του Παρθενώνος έπειδη θα πήρε μηδενικό στά Λατινικά.

— Ένώ έσκεπτότανε αυτά ώρμησε στην Τραπεζαρία σαν Άνεμοστρόβιλος ή Άσπασία, με το καναρί της φόρεμα και μ' ένα κότσο τόσο ψηλό και άλλόκοτο στη θέα, ώστε απ' αυτό καταλαβαίνετε την αίτια της άργοπορίας της. Ξεδίπλωσε την πετσέτα της με μία χαριτωμένη χειρονομία.

— Άχ! καλέ μου μπαμπά... άχ! άγαπητή μου μαμά, σάς ζητάω συγγνώμη. Τα μαλλιά μου δεν στέκονται! Δεν έν-

σάκια που μās ζωγραφίζει νομίζει κανείς ότι είναι πλημμυρισμένα από θροίσματα άγγελικών φτερών. Οί ήθογραφικοί του τύποι είναι σπανίας δυνάμεως, και έχουν μίαν έντελώς ξεχωριστή εμφάνισιν και πνοήν.

Το Ύπουργείον της Παιδείας έδίδασσα κάπου τώρα τελευταία ότι πρόκειται να κινή μία συνολική έκδοσι τών Άπάντων. Αλήθεια ώραιότερο δώρο δεν μπορούνα γίνη για τούς νέους διαβάζοντας το έργο του Παπαδιαμάντη. Θα νοιώθουμε να δυναμώνη διπλά και τριπλά μέσα μας ή λατρεία προς την **Άθάνατον Έλλάδα** μας.

ΚΩΣΤΗΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

νοούν να καταρρωθούν, τά εύλογημένα! Είναι άνυπόφορα!

— Και φίλησε τόν παρακαθήμενόν της τόν μικρόν Άριστόδημο, ένδ συγχρόνως έβαζε (ποιε δεν έμαθε κανείς του γιαιτί) κάτι χάχανα, που χάλασε ο κόσμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Όπου τó δρᾶμα εξακολουθεῖ και διαρκώς περιπλέκεται

Ο κύριος Άριστοβουλίδης ύστερα από άπουσία μιάς δλόκληρης ώρας ξαναγύρισε σπίτι του κι αφού σκούπισε τόν ιδρώτα του προσώπου του με τó μαντήλι του, διηγήθηκε με λίγες λέξεις πώς πήγε στο Λύκειο του κυρίου Πεντεπή και είδε τόν ίδιο τόν κύριο Διευθυντή ο οποίος τόν βεβαίωσε ότι ο ασύλληπτος Άριστείδης ήταν παρών στο πρώινό μάθημα. Αλλά από της 10.30, ή άξιότιμος Διεύθυνσις του περιφήμου Λυκείου βρισκότανε σε άγνοια για την διαμονή του άπολωδότης υιού.

Ο κ. Άριστοβουλίδης ρώτησε ύστερα τόν θυρωρό. Και ο θυρωρός τουπε ότι είχε την τιμήν να γνωρίζει τη φάτσα του Άριστείδη πολύ καλά και ότι την απέφυγε και την συχενόταν. Αλλά και ο θυρωρός δεν ήξερε τίποτα τó συγκεκριμένο. Τό μόνο που του είπε είναι ότι τόν είδε τó πρωί με τρεις διπλωμάτες ταρξίες του σχολείου τόν Μπαρουτοκαπνισμένο, τόν Τσιπουράν και τόν Κολοκυθόπουλον.

Κι οί τρεις ήσαν χαρούμενοι, με άγρια χαρά, και τούς είδε (ο θυρωρός) χωρίς βιβλία να τραβάνε προς την δδόν Πανεπιστημίου προς τó Σύνταγμα να πηγαίνουν Ισως και στο Ζάππειο. Άλλο τίποτε δεν μπορούσε να πη κανείς άλλος για να φωτίση τόν δυστυχή κι άξιοθρήνητον κύριον Άριστοβουλίδην.

Αλλά ποιός θα μπορούσε να παραστήση την ώδύνην της άξιοτιμου Οικογενείας Άριστοβουλίδου; Ο κ. Άριστοβουλίδης κυττούσε με μεγάλη προσοχή τίς μύτες τών παπουτσιών του, και ή κ. Άριστοβουλίδου έκλαιγε και ώδύρευτο. Η Μαριάνθη, ή Άγλοΐα και ο Άριστόδημος ήσαν κίτρινοι σαν φαντάσματα. Και μόνο ή Άσπασία δεν είχε χάσει την γαλήνη της:

— Γιατί τάχα να μη έχει πάει ο Άριστείδης στού Άριστογείτωνος είπε άξαφνα.

— Η κυρία Άριστοβουλίδου δεν πρόφτασε ν' άκούση καλά—καλά τó τέλος

της φράσεως κι άμέσως ντύθηκε κι έβγήκε στο δρόμο. Εφώνασε ένα άμάξι με άλογα και είπε στον άμαξά: Κατ' εύθειαν στην Καλλιθέα! Και χωρίς να κυτάξη την τσέπη της άν είχε άρκετά λεπτά, χωρίς να κυτάξη τó πρόσωπο του άμαξά άν έδειχνε έμπιστοσύνη, χωρίς να κυτάξη τόν αριθμό του άμαξιού, που ήταν 1313 (διπλό 13 !!!) άνέβηκε στο άμάξι, και κάθισε στα μαξιλάρια μ' ένα ανακουφιστικό Άχ! Στη στιγμή τó άμάξι ξεκίνησε δλοταχώς με 10 χιλ. την ώρα (την εποχή εκείνη έθεωρείτο ρεκόρ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Παρουσιάζεται σιάν Άναγνώσις ο άξιότιμος κύριος Άριστογείτων Άριστοβουλίδης ζωνράφος και γλύπτης

Ο Άριστογείτων Άριστοβουλίδης ζωγράφιζε, έκανε γλυπτική, έγραφε, σκεπτότανε, κοιμώτανε, έτρωγε, εδιάβαζε, πλενότανε και έκάνιζε σ' ένα και μόνο δωμάτιον που τó ώνόμαζε καλλιτεχνικό του εργαστήριον, αλλά τó όποιο μπορούσε έπίσης να βαπτίση ύπνοθάλαμο, αίθουσα ύποδοχής ή βιβλιοθήκη.

Ήταν εκεί εικόνες, καλαμαρία, πέννες, μολύβια, χρώματα, πίνακες, όπλα, ψηλά παπούτσια με σηπρούνια, βουλοκερία, θεατρικές φορεσιές, ηλιόξ, φέσια εύζωνικά και τούρκικα, φουσιανέλλες, βιβλία πολύτιμα και σπάνια, (ώς ο... παραγκιόζης Γιατρός, ή Γάτα μας έγέννησε κ. ά), Ιπποτικά έγχειρίδια, ένα βιολι, σωλήνες σόμπας και παλιές λιθογραφίες με της όποιες σκούπιζε τα πινέλα του ο κ. Άριστογείτων. Τό δωμάτιο αυτό μπορούσε καλλίτερα να ώνομασθί ένεχειροδανειστήριον παρά άτελιέ ενός τόσο ύψηλού ζωγράφου.

Εκείνη την ημέρα εργαζότανε στη μεγάλη του εικόνα, την όποια είχε σκοπό να στείλη στην αίθουσα του Παριασοού και ή όποια παρίστανε την δολοφονία του Ιουλίου Καίσαρα. Ο Άριστογείτων για τόν σκοπό αυτό είχε πάρει για μοντέλο ένα Μαλτέζο με κάτι άγρια μουστάκια και ο όποιος έμοιαζε με τόν Ιούλιο Καίσαρα όσο και έγώ.

— Ο Μαλτέζος δεν είχε πεισθί να φέρση την Αυτοκρατορικήν Τήβεννον και γι' αυτό φορούσε τά παλιά του μπαλωμένα ρούχα. Επειδη όμως ο Μαλτέζος δεν μπορούσε να φανταστή πώς ήταν ουνατόν να κινή τó πρόσωπο μεγάλου άνδρός, χωρίς σπαθί και χωρίς στέμμα, ο ζωγράφος μας τούχε δώσει να φορέση μία σακαράκα του πυροβολικού και ένα καπέλλο ήρωος της όπερείτας μ' ένα κίτρινο φιερό. Κι έτσι μ' αυτή την άλλόκοτη ένδυμασία τόν έβαλε να κρατά τά χέρια του ψηλά και νάχη άνοικτό τó στόμα του, για να παραστήση τόν άν-

θρωπο που άπειλοδν να ρυπήσουν σαράνια έγχειρίδια.

— Έλα λοιπόν! Έλα! Έλεγε ο Άριστογείτων δεν είναι έτσι ή στάσις; πιδ μέσα λιγάκι τó στήθος σου!... γούρλωσε τά μάτια σου! στράβωσε τó στόμα σου! Σκέψου πώς θά πεθάνης, διάβολε!

— Η κυρία Άριστοβουλίδου μπήκε τη στιγμή ακριβώς που ο Άριστογείτων πρόφερε αίτες τις λέξεις.

('Η συνέχεια εις τó έπόμεινον)

Α. Χ.

Η ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ

Σε μία μικρή πόλι της Έλβετίας ζούσαν κάποτε δύο άνθρωποι που σχετιζόνταν μεταξύ τους και ήσαν και οί δυό ξουλουργοί. Ο ένας απ' αυτούς λεγότανε Παύλος κι ήταν άνθρωπος άπότομος, κακός και διαρκώς γκριλιάρης, γι' αυτό δε πολύ δύσκολα εύρισκε εργασία και έπομένως πολλές φορές έστερείτο και αυτού του έπιούσιου.

Ο άλλος όμως που λεγόταν Έρρίκος είχε ήπιον χαρακτήρα και συμβιβαστικόν και επειδη ήταν έμπροσθέτως εργατικός πολύ, και έπιμελής, πάντοτε είχε εργασία.

Επειδη δε εύχαριστούσε τούς άνωτέρους του, του έδειναν πολλές φορές περισσότερα απ' το συμφωνημένο ήμερομισθιο και γι' αυτό ή ζωή του ήταν άρκετα άνετη.

Ο Παύλος άντι να παραδειγματισθί και να ώφεληθί απ' τόν καλόν χαρακτήρα του συναδέλφου του και φίλου του, επειδη ήταν δύστροπος και κακός, από τόσο μεγάλο φθόνον κυριεύθηκε, ώστε άρχισε να βλάπη διαφοροτρόπως τόν άγαθόν Έρρίκον.

Ο άγαθός και εύσεβής Έρρίκος όμως έχων πεποιθην εις τόν Θεόν και στην εύσυνείδητη εργασία του, υπέφερε με ύπομονη όλες τίς ζημιές λέγων, ότι ποτε ο Πολυεύσπλαχνος Θεός δεν θ' άφινε να στερηθί τόν άρτον του χάριν του κακού Παύλου.

Μία ημέρα ένδ ο Παύλος ήταν μεθυσμένος έβαλε φωτιά χωρίς να τó θέλη στο μικρό του σπίτι τó όποιο ύστερα από λίγο είχε άποτεφρωθί τελείως μαζί με τά λιγοστά πτωχικά του έπιπλα.

Οί μόνοι που ήμπορεσαν να διασωθουν απ' την πυρκαϊάν ήσαν οί κατοικούντες την οικίαν.

Οί συμπατριώται του έλυπήθηκαν άληθινα για τó δυστύχημα τού Παύλου και καθένας προσέφερε εις αυτόν τó κατά δύναμιν. Ένας μάλιστα γείτονας του τού

παρεχώρησε μέρος εις τὸ σπίτι του γιὰ νὰ περάσῃ ἕως ὅτου ἡ κατάσταση διασπασθῆ.

Ἐνα βράδυ ὁ Ἑρρίκος κτύπησε τὴν πόρτα τῆς προσωρινῆς κατοικίας τοῦ Παύλου. Ὁ Παῦλος ἀνοίξας καὶ ἰδὼν τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον πολλές φορές εἶχε ζημιώσει, ἐνόμισε ὅτι ἦθε γιὰ νὰ τοῦ μεγαλώσῃ τὴν δυστυχίαν, γι' αὐτὸ γεμάτος μίσος θέλησε νὰ τὸν διώξῃ βίαια. Πόση ὄμως ἦταν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν ἀκουσε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Ἑρρίκου αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀδελφέ μου ἔχω δύο πελέκεις, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας μόνο μοῦ χρειάζεται, σοῦ ἔφερα δὲ τὸν ἄλλον νὰ τὸν κρατήσῃς μέχρις ὅτου εὐπορήσῃς ἀγόρασα δὲ καὶ καινούργιο πριόνι, τὸ παλιὸ δὲ ἔχω ἐπιδιορθώσει καὶ σὸ ἔφερα κι' αὐτὸ, χωρὶς ὅμως νὰ νομίσῃς ὅτι τὸ κάνω γιὰ νὰ σὲ ὑποχρεώσω. Σὲ εἶδο ποῖω ἀκόμα πῶς ὁ ἔμπορος τῆς γειτονίας θέλει ἐργάτην. Πήγαινε λοιπὸν ν' ἀλλάξῃς αὐτὴ τὴν ἐργασία γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃς τὴν τροφήν τῆς οἰκογενείας σου.»

Ὁ Παῦλος ὅταν ἀκουσε αὐτὰ ἐνῶ ἦταν κατὰ βάθος τραχὺς, συγκινήθηκε μὲ τὸν τρόπον τοῦ ἀμνηστικῆς Ἑρρίκου, καὶ ἔτεινε τὸ χέρι του στὸν μεγάλο του Ἐδεργέτην τὸν εὐχαρίστησε ἀπ' τὴν καρδιά του, καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν σέβεται.

Τὸ ὄρατο αὐτὸ διήγημα ἐλπίζουμε ὅτι πολὺ θὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ Ξεκινήματος τῆς Νειότης οἱ ὁποῖοι θὰ ἰδοῦνε πῶς ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀμνησικακία τοῦ Ἑρρίκου κατέρωθε νὰ βγάλλῃ τὸν φθόνον ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Παύλου καὶ νὰ τὸν μεταβάλλῃ σ' ἕναν καλὸν πολίτην.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΠΟΔΑ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνῶ ἐγύριζα ἀπ' τὸ Λαύριον εἶδα ἕνα πρᾶγμα πολὺ πολὺ ὄμορφο, τόσο ὄμορφο ὥστε συγκινήθηκα, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀστείον ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω. Περνοῦσα ἀπὸ ἕνα μονοπάτι κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ σπίτι ἀρκετὰ χαμηλὸ, ἀλλὰ καθαρὸ καὶ περιτρυγισμένον μ' ἀγιόκλημα καὶ στολισμένον μὲ γλάστρες γέμιστες ἀνθη. Πίσω ἀπ' τὸν φράκτη μέσα στὸν μικρὸ κήπο ἀπάνω σ' ἕνα πέτρινον κάθισμα εἶδα ἕναν γέρον μὲ κάτασπρα μαλλιά· στὰ γόνατά του εἶχε ἕνα πρᾶμα ἄσπρο ποῦ τὸ διέκρινα πίσω ἀπ' τὰ κλαδιά. Παρα-

τηρῶ πλησιέστερα· εἶναι ἕνα Ἄλφαβητάριο μὲ μεγάλα γράμματα.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα ὅλης τῆς σκηνῆς φαντασθῆτε στὰ πόδια τοῦ μικροῦ σκαμνιοῦ καθισμένην μικρὴν ὡς 10 τὸ πολὺ χρονῶν· ἐστήριζε τοὺς ἀγκῶνες τῆς στὰ γόνατα τοῦ παπποῦ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ δείχνῃ ἕνα μικρὸ καλαμάκι.

— Ἄ! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου! Εἶναι μάθημα ἀναγνώσεως ὅς δοῦμε ἄν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸν δάσκαλο ὁ γέρον—παπποῦς. Ἄκουσα μὲ προσοχή... ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρετε τί ἀκουσα! Ἡ ἐγγονὴ ἐδίδασκε τὸν παπποῦ τῆς!

Ναί! Χ καὶ ὠ, ρ καὶ ἄ, ρα, φ καὶ ι φι—χωράφι Πέστο κι' ἐοῦ παππούλη. Χωράφι ἐπανέλαβε μ' ἐπισημότητα κι' ὁ γέρονς.

Ἄ! φτάνει γιὰ σήμερα εἶπε μὲ αὐστηρὸ ὄψος ἡ νεαρὴ δασκάλα.

Μαθαίνεις καλά. Ἄν πᾶς ἔτσι σὲ δύο μῆνες θὰ μπορῆς νὰ διαβάσῃς καλά.

Ἡ νεαρὴ δεσποινὶς σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε τρέχοντας πρὸς τὸ σπίτι.

Πόσο πληρώνετε τὴν δασκάλαν σας;

Ἐρώτησα Ὁ Γέρονς τινάχθηκε, στράφηκε καὶ μὲ εἶδε. Τὸ πουλάκι τρώμαξε, εἶπε· χωρὶς ἄλλο θὰ σᾶς εἶδε ἡ μικρὴ καὶ φοβήθηκε. Γιὰ πέστε μου ἀφοῦ ἀκούσατε τὸ μάθημα πῶς σᾶς φάνηκε: Ἀρχίζετε!

Ἀρχίζετε ἀποκρίθηκα γελῶντας! Ναί, θέλω πολὺ νὰ μάθω νὰ διαβάσω. Καὶ θὰ μάθω! Μὰ ὡς τόσο νὰ ποῦ ὁ κόσμος γύρισε ἀνάποδα. Τὰ παιδιά μας μᾶς κάνουν τὸ δάσκαλο. Καλὰ μᾶς τὸ εἶχαν πῆ: Θὰ πηγαίνετε σὶὸ σχολεῖο γέρονι μὲ ἄσπρα γένεια. Νά! ποῦ ἔγινε κι' αὐτὸ.

Καὶ πάλι νάμαστε εὐχαριστήμενοι, ποῦ δὲν μᾶς βάζουν τιμωρία πίσω ἀπ' τὴν πόρτα! Κι' ὁ ἀγαθὸς γέρον γελοῦσε, γελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἐγγονὴν του, ἀλλὰ παρετήρησα κι' ἕνα μικρὸ δάκρυ, δάκρυ τῆς συγκλήσεως του, ποῦ ἔρρεε ἀργὰ· ἀργὰ στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴν ἀστρονομίαν διέπρεψαν ὁ Κοπέρνικος γυιὸς ἀρτοποιοῦ, ὁ Κέπλερ γυιὸς ξενοδοχοῦ καὶ ὑπηρέτης στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ πατέρα του, ὁ Νεύτων γυιὸς γεωργοῦ καὶ ὁ Λαπλάς γυιὸς πτωχοῦ χωρικοῦ.

Ὁ Σπινδόζας ἐξηκολούθει τὶς φιλοσοφικὰς του σπουδὰς κατασκευάζοντας καθρέπεις καὶ ὁ σπουδαῖος βοτανικὸς Λινναῖος κάνοντας παπούτσια.

Οἱ πρόγονοί μας οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν ὅτι «τρία πράγματα χρειάζονται ὅπως ἀποκτήσῃ τις τελειότητα καθ' οἷονδὴποτε ἐπάγγελμα ἡ φυσικὴ διάθεσις, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ πείρα.

Α. Δ.

ΔΕΚΑ ΠΕΝΘΗΜΕΡΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

γαπητοί μου

Τὰ πρῶτα Ἕλληνα ἰδρύθησαν ἐπὶ τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰ. Καποδίστρια. Ἀλλὰ

σχολεῖα ἦταν ἐκεῖνα; Τὸ κάθε ἕνα ἦταν μιὰ μονάχα κἀμαρα ἀρκετὰ μεγάλη κι' ἐκεῖ μέσα ἐδιδάσκονταν ὅλες οἱ τάξεις. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σχολεῖα ἦταν σκοτεινὰ καὶ πολὺ βρώμικα. Ἐπόμενο λοιπὸν ἦταν τὰ τότε Ἑλληνόπουλα νὰ ναι καχεκτικά, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπαν ποτὲ ἥλιο. Θρακίαν δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη τότε Ὁ δάσκαλος μόνον καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀπὸ ἐκεῖ δίδασκε. Οἱ μαθηταὶ καθόντουσαν χάμα στὸ ὑγρὸ χῶμα. Ἐνας ἀπ' τοὺς τότες ἱστορικοὺς ποῦ περιέγραψαν τὴν Ἀθήνα μετὰ τὴ θύελλα τοῦ 1821 λέει ὅτι οἱ τότε μαθηταὶ κήγαιναν σχολεῖο ξυπόλυτοι καὶ καταλερωμένοι. Τότε δὲν ὑπῆρχον Δημόσια καὶ Ἰδιωτικά. Τὸ ἀρχοντόπουλο καθότανε μαζὺ μὲ τὸ πιδετωχὸ παιδί χάμα χειμῶνα καιροῦ Πηγαιναν δὲ κι' οἱ πιδετωχοὶ γιατί τότε κανεὶς δὲν πλήρωνε. Ὅσο γιὰ τὴν αὐστηρότητα! Τὸ τί ἐτρόβαγαν τότε εἶναι ἀπερίγραπτο.

Ἡ ἀγριότης τῶν Ἑλλήλων διδασκάλων ἦταν μοναδική.

Οἱ πατέρες μας πήγαιναν μὲ τρόμο στὸ σχολεῖο. Σήμερα σὲ μερικὰ ξένα Κράτη τὰ σχολεῖα εἶναι τόσο εὐχάριστα ποῦ κανεὶς πᾶει μ' εὐχαρίστησι.

Τὸ πρῶτο καθ' αὐτὸ Γυμνάσιο συστήθηκε ἐπὶ Ὀθωνος στὰ 1833 στὸ Ναύπλιο. Ἐκτοτε ἄρχισαν νὰ φτείνονται ὁλοένα μεγαλύτερα καὶ εὐρυχωρότερα. Ἀλλὰ ἡ ἀγριότης τῶν δασκάλων ἐξηκολούθει. Ὁ Χρ. Χριστοβασιλῆς (†1937) διηγῆται τὴν μαθητικὴν του ζωὴν ποῦ εἶναι ἀληθινὸ μαρτύριο.

Σήμερα τὰ σχολεῖα μας εἶναι μεγάλα μὲ παιχνίδια, μὲ διασκέδαση καὶ τὸ κυριώτερον χωρὶς φόβον. Καὶ εἶναι πολὺ καλύτερα τώρα.

Σήμερα ὁ μαθητὴς δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπ' τὸν καθηγητὴν του. Κι' ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲν τὸν βιάζονταν κάνει μὲ πιδετωχὴν ἐργασίαν τὴν ἐργασίαν του.

Οἱ σημερινοὶ Καθηγηταὶ γελοῦν μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάς. Τοὺς λέε ἀστεῖα γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα τους. Ἐχουν καταργήσει τὰ βάρβαρα ἐκεῖνα μέσα τῶν παλαιῶν συναδέλφων τους.

Καὶ μόνον ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἐξακολουθοῦν τὶς πατροπαράδοτες συνήθειες. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ σιγὰ σιγὰ θὰ ἐκλείθουν.

Σήμερα οἱ μαθηταὶ ἔχουν κέντρα ψυχαγωγίας, συλλόγους ὅπου κάνουν διαλέξεις, ἐκδίδουν περιοδικὰ καὶ ὅτι τέλος πάντων εὐχαριστεῖ τοὺς νεανικοὺς τοὺς πόθους.

Πρὸ πενήντα ἐτῶν ἂν τὰ βλεψαμεν αὐτὰ οἱ καθηγηταὶ τῶν θὰ τὰ θεωροῦσαν ἐγκλημα καὶ θάπαιρναν ἀποβολὴν ποιὸς ξέρει γιὰ πόσον καιρὸ, γιατί εἶχαν τὴν ἰδέαν πῶς αὐτὰ καταστρέφουν τὴν Νεότητα καὶ τὴν διαφθερίζουν. Ἀντίθετα οἱ σημερινοὶ τῶν Καθηγητῶν τοὺς υποθάλλουν, παρρησιάζονται σὶς ἐκδρομὰς καὶ στὰ κέντρα ψυχαγωγίας τῶν μαθητῶν τῶν, ἀκοῦνε αὐτοπροσώπως τὶς διμιλίαι καὶ τίς διαλέξεις τῶν, τοὺς δίνουν ἔργα τῶν γιὰ νὰ δημοσιεύσουν στὸ περιοδικὸν τους καὶ ἐν γένει ἀντὶ νὰ τοὺς μαλλώνουν καὶ νὰ τοὺς ἀπαισιοδοξοῦν τοὺς συγχαίρου καὶ τοὺς ἐνθαρρύνουν.

Καὶ ποιὸς ξέρει τί θὰ γίνετα ὕστερα ἀπὸ πενήντα ἀκόμη χρόνια! Ὅταν ἐγὼ ποῦ σᾶς γράφω καὶ σεῖς ποῦ θὰ μὲ διαβάσετε θάμαστε πᾶς γέρονι! Ποιὸς ξέρει πῶς θάναί τότε τὰ σχολεῖα. Θὰ βλέπουμε τὰ ἐγγόνια μας χαρούμενα εὐτυχισμένα, θὰ κουνᾶμε θλιβερὰ κι' ἐμεῖς τὸ γεροντικὸν μας κεφάλι ὅπως κάνουν οἱ δικοὶ μας οἱ παποῦδες. Καὶ θὰ τοὺς λέμε: Στὸν δικὸν

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1942

‘Αγαπητά μου Έλληόπουλα—ς,

Φαίνεται ότι εκείνα που σάς είπα προχθές τ’ άνοιχτατε. Τί πλήθος γραμματίων και συγχαρητηρίων για τήν έκδοσι αυτή τή βδομάδα. Τό τραπέζι του γραφείου είναι γεμάτο. Από που να πρωτιχίσω; Προτού όμως μπώ στο θέμα τής ‘Αλληλογραφίας μου έχω να σάς πω μερικά λόγια. Καί πρώτα—πρώτα ευχαριστώ τόν Θεό που με άξιωσε να δώ τό τρίτο μου φύλλο βγαλμένο κι’ ώραιότερα απ’ τις δύο προηγούμενες φορές. Είδτε αλήθεια τί τύπωμα !!!

Τά γραμμάτια είναι καθαρά, ευδιάκριτα και ή ευφάνησις άριστη. Αθιά τά χροστάμα στο Τυπογραφείο των κ. κ. Ε. Τσινίκα και Δ. Τσουλάνη που μάς τυπώνουν τό φύλλο. ‘Αλλά παιδιά μου έχω να σάς πώ κι’ ένα δυσάρεστο. Τά τυπογραφικά άνέβηκαν καθώ; και τό χαρτί Πώς θά καλύψω λοιπόν τή διαφορά; Κατ’ αρχήν σκέφθηκα να διακόψω τήν έκδοσί μου, ύστερα όμως σιέφθηκα καλύτερα και ή ψωάσιμα ν’ αξήσω τό φύλλο από 50 δραχ. σε 60 και ν’ αξήσω τή συνδρομή ανάλογα. Στο τέλος όμως σκέφθηκα ότι καλύτερα θά ήταν να κάνω κάτι άλλο, δηλαδή τό εξής: Να σάς πώ έσάς που με πέφνετε να με διαδίνετε και σ’ άλλους. ‘Ετσι

μας τόν καιρό έμεις είμαστε περιορισμένοι ένώ έσείς...

‘Αλλά ώς τόσο έμεις θάμαστα ευτυχισμένοι γιατί χάρις σ’ εμάς θά ζήσουν εκείνα. ‘Εμείς θά έχουμε εκπληρώσει τήν ευθύνη που αναλάβαμε. Κι’ εκείνα θά μάς κυτάνε με εύγνωμοσύνη και μ’ εβλάβεια. Είδτε αγαπητοί μου φίλοι και φίλαι να μάς αξιώση ο Πανάγαθος Θεός να ιδούμε τέτοιες ευτυχισμένες μέρες που τόσο ποθούμε!

‘Εν τώ μεταξύ σάς άφίνω γιατί σάς έγραφα άρκετά και θά με βιερωθήκατε. Στο έρχόμενο θά τά ξαναπούμε. Σάς στέλνω τήν... γερωνική μου ευχή να προσδέψετε τώρα με τήν έναρξη τών μαθημάτων και ένα γλυκό φιλάκι.

Ο ΓΕΡΩ-ΣΟΦΟΣ

με τήν έγγραφην νέων συνδρομητών και άγνωστών θά καλυφθούν ό τωσδήποτε ή ζημιές. Καί τό κέρδος; Μά όπως σάς είπαμε στην αρχή έμεις δέν βγάλαμε τό περιοδικό για κέρδος αλλά για να ευχαριστήσουμε έσάς.

Λοιπόν άν μ’ αγαπάτε κι’ άν θέλετε να ξεκολουθήτω τήν έκδοσί μου πρέπει να με ύποστηρίξετε γράφοντάς μου συνδρομητάς τούς φίλους σας.

Ευχαριστώ τούς άγαπητούς μου κ. κ. Γ. Ν. Βίεσαν (Διευθυντήν Παιδικού Κόσμου), Γ. Α. Καμκαράκη, Τ. Μαθιάπουλον και Γ. Βασιλάκον που τόσο φρόντισαν για τήν διάδοσί μου. Πιστεύω δε ότι και άλλοι θά τούς μιμηθούν.

— ‘Επαναλαμβάνω και πάλι ότι τό γραφείο είναι άνοιχτό μόνο κάθε Τρίτη και Παρασκευή απ’ τις 9 ώς τις 2 1)2. Καθώς και τό τηλέφωνο.

‘Ο Διαγωνισμός των Λευκών Λέξεων λήγει σεις 10 Σεπτεμβρίου. Στο έπόμενο φυλλάδιο θ’ ανακοινωθούν τ’ άποταλέσματα. ‘Ο Διαγωνισμός προς εύρεσιν τίτλου άκυροίται. ‘Επίσης στο έπόμενο θά προκηρυχθή άλλος διαγωνισμός.

Και τώρα αρχίζω τήν αλληλογραφία μου.

Κ. Σπεράντζαν.— ‘Η συνεργασία σας για τόν Πακαδιαμάντη είναι πολύ ώραία. ‘Οπως βλέπετε δημοσιεύεται σήμερα. Περιμένουμε κι’ άλλη.

Α. Κλωναρίδην.— ‘Ο Φιλόγυρος θά δημοσιευθή. Είναι πρωτόλειο άλλ’ άρκετά καλό. Σιγά—σιγά θά συνηθείς να γράφης ώραία.

Μαρίαν Κορωνάιον.— Τό ψευδώνυμο έγκρίνεται άλλ’ υπό τόν όρον να γραφίτης συνδρομητρια. ‘Οπως γράψαμε και στο προηγούμενο μόνο οι συνδρομηται έχουν δικαίωμα ψευδώνυμου. ‘Η άπάντησις στον διαγωνισμόν των Λευκών Λέξεων έλήφθη. ‘Οταν γράψετε γράμμα προς τό Ξεκίνημα τής Νειότης να μη άπευθύνεσθε προς τό Γέρω—Σοφόν, αλλά προς τό περιοδικό. Δηλαδή: ‘Αγαπητό μου Ξεκίνημα κ. τ. λ. Στόν Γέρω—Σοφόν θ’ άπευθύνεσθε μόνο όταν έχετε καμμία άπορία. Κι’ αυτός όταν τό ζήτημα είναι σπουδαίο θά σάς άπαντάει δι’ έπιστολή.

Οί φίλοι μου που γράφτηκαν συνδρομητάς και πήραν και ψευδώνυμο γιατί δέν μπαίνουν στην κίνηση; Περιμένουν ν’ αρχίσουν τό σχολαία;

Ξεκίνημα τής Νειότης